

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ПРЕКРАСНИЙ ПРОТИ УКРАЇНИ»
CASE OF PREKRASNYY v. UKRAINE**

(Заяви № 33697/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

18 лютого 2010 року

ОСТАТОЧНЕ

18/05/2010

Текст рішення може зазнати редакційної правки.

У справі «Прекрасний проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:
Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,
Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
Райт Маруст (Rait Maruste),
Марк Віллігер (Mark Villiger),
Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefevre),
Здравка Калайджиева (Zdravka Kalaydjieva), *судді*,
Михайло Буроменський (Mykhaylo Buromenskiy), *суддя ad hoc*,
та Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,
після обговорення за зачиненими дверима 26 січня 2010 року,
вносить таке рішення, що було прийняте в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 33697/04), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України п. Петром Федотовичем Прекрасним (далі — заявник) 5 вересня 2004 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим.

3. 19 січня 2009 року Голова п'ятої секції вирішив направити цю заяву Уряду. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд також вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1936 році та проживає у місті Ялта, Україна.

5. Заявник був власником декількох підземних гаражів. 13 вересня 1995 року заявник та приватна компанія АТЗТ «Аліма-К» (далі — компанія) уклали договір про спільну діяльність (далі — договір), відповідно до якого компанія зобов'язана побудувати дві офісні будівлі поверх гаражів (далі — оскаржувана власність).

6. 25 вересня 1998 року заявник звернувся до Ялтинського міського суду з позовом до компанії про недотримання умов договору. Заявник просив суд визнати договір недійсним. Також заявник вимагав зобов'язати компанію знести незакінчені будівлі. Крім того, він вимагав відшкодування матеріальної та моральної шкоди.

7. 7 червня 1999 року Ялтинський міський суд частково задовольнив позовні вимоги заявника. Рішення набрало законної сили.

8. 22 жовтня 1999 року за протестом прокурора АРК президією Верховного Суду АРК було скасовано рішення від 7 червня 1999 року та справу направлено на новий розгляд до суду першої інстанції.

9. 11 грудня 2000 року Ялтинський міський суд відмовив у задоволенні вимог заявника. 15 грудня 2000 року Ялтинський міський суд виніс додаткове рішення у справі. Ці рішення набрали законної сили.

10. 19 лютого 2001 року заявник направив до суду нову позовну вимогу до компанії, вимагаючи усунути перешкоди в користуванні гаражами.

11. 20 березня 2001 року компанія звернулася до суду з позовом до заявника, вимагаючи розподілу майна та встановлення права власності на половину цього майна. Компанія також вимагала відшкодування матеріальної та моральної шкоди.

12. 20 квітня 2001 року за протестом заступника прокурора АРК президією Верховного Суду АРК було скасовано рішення Ялтинського міського суду від 11 грудня 2000 року та додаткове рішення від 15 грудня 2000 року, а справу було направлено на новий розгляд до суду першої інстанції.

13. 30 липня 2001 року Ялтинський міський суд об'єднав всі позовні вимоги в одне провадження.

14. 28 травня 2002 року Ялтинський міський суд відмовив у задоволенні вимог заявника та частково задовольнив позовні вимоги компанії. 16 вересня 2002 року апеляційний суд АРК залишив це рішення без змін.

15. 19 травня 2004 року Верховний Суд України скасував рішення нижчестоящих судів та направив справу на новий розгляд до суду першої інстанції.

16. Рішенням від 31 січня 2006 року Ялтинський міський суд відмовив у задоволенні позовних вимог заявника. Суд частково задовольнив позовні вимоги компанії. Суд, *inter alia*, визнав право власності компанії на половину майна.

17. 15 листопада 2006 року апеляційний суд АРК направив справу до суду першої інстанції, оскільки останній не розглянув всі позовні вимоги сторін.

18. Додатковим рішенням від 26 січня 2007 року Ялтинський міський суд розглянув решту вимог. Суд частково задовольнив позовну вимогу компанії щодо права власності та відхилив решту вимог заявника щодо відшкодування матеріальної шкоди.

19. 24 квітня 2007 року апеляційний суд АРК залишив без змін рішення від 31 січня 2006 року. Тією самою постановою апеляційний суд відмовив у задоволенні позовної вимоги компанії щодо права власності та залишив без змін інші положення додаткового рішення від 26 січня 2007 року.

20. Заявник звернувся до Верховного Суду України з касаційною скаргою. 25 березня 2009 року Верховний Суд України скасував рішення від 31 березня 2006 року в частині встановлення права власності компанії на половину майна та залишив без змін рішення нижчестоящих судів інших позовних вимог.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

21. Заявник скаржився на те, що тривалість провадження була несумісною з вимогою «розумного строку», яка визначається пунктом 1 статті 6 Конвенції, що передбачає наступне:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи ... незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

22. Уряд оскаржив цей аргумент.

23. Період, який приймається до розгляду, почався 25 вересня 1998 року та закінчився 25 березня 2009 року. Однак судовий розгляд не відбувався у період між 7 червня та 22 жовтня 1999 року та в період між 15 грудня 2000 року та 20 квітня 2001 року після того, як відповідні рішення вступили в законну силу, та до того, як після скасування цих рішень провадження було поновлено. Тому загальна тривалість провадження становить близько дев'яти років та дев'яти місяців.

А. Щодо прийнятності

24. Суд зазначає, що ця скарга заявника не є очевидно необґрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вона не є непринятною з будь-яких інших підстав.

Отже, вона має бути визнана прийнятною.

В. Щодо суми

25. Суд нагадує, що «розумність» тривалості провадження повинна оцінюватись у світлі обставин справи та наступних критеріїв: складність справи, поведінка заявника та компетентних органів, важливість предмета розгляду для заявника (див., серед іншого, рішення у справі «Фрідлендер проти Франції» (*Frydlender v. France* [GC], № 30979/96, п. 43, ECHR 2000-VII).

26. Суд вже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у подібних до цієї справах (див. вищезазначене рішення «Фрідлендер проти Франції» (*Frydlender v. France*)).

27. Розглянувши всі наявні матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатного переконати його дійти іншого висновку у цій справі. З огляду на практику Суду з цього питання Суд вважає, що у цій справі тривалість провадження була надмірною та не відповідає вимозі «розумного строку».

Таким чином, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

28. Заявник також скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції на результат провадження.

Зокрема, він стверджував, що національні суди не задовольнили його вимоги. Він також посилався на статтю 41 Конвенції та на статтю 1 Першого протоколу, беручи до уваги факти цієї справи.

29. Ретельно дослідивши зауваження заявника, виходячи з сукупності наявних матеріалів та в тій мірі, в якій він є повноважним вивчати заявлені скарги, Суд не встановив жодних ознак порушення прав та свобод, викладених в Конвенції.

30. Отже, ця частина заяви заявника має бути відхилена як очевидно необґрунтована відповідно до пунктів 3 і 4 статті 35 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

31. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

А. Шкода

32. Заявник вимагав 484 626 грн¹ відшкодування матеріальної шкоди. Він також стверджував, що зазнав моральної шкоди; заявник залишив це питання на розсуд Суду.

33. Уряд висунув заперечення щодо відшкодування матеріальної шкоди. Уряд залишив питання щодо суми відшкодування моральної шкоди на розсуд Суду.

34. Суд не знаходить причинного зв'язку між констатованим порушенням та матеріальною шкодою, яка вимагається. Відповідно Суд відхиляє вимогу щодо виплати матеріальної шкоди. З іншого боку, здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, Суд присуджує заявнику 2400 євро відшкодування моральної шкоди.

¹ Приблизно 40 539 євро.

В. Судові та інші витрати

35. Заявник не висунув вимог щодо судових та інших витрат. Тому Суд нічого не присуджує з цього приводу.

С. Пеня

36. Суд вирішує, що пеня, яка нараховуватиметься у разі несвоєчасної сплати, має дорівнювати граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції щодо надмірної тривалості провадження прийнятною, а решту скарг у заяві — неприйнятними.

2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції через надмірну тривалість провадження.

3. *Постановляє*, що:

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику 2400 (дві тисячі чотиреста) євро відшкодування моральної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з цієї суми. Цю суму має бути конвертовано у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткові пункти.

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 18 лютого 2010 року згідно з пунктами 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
Секретар секції

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Голова секції